

Sygn. akt V KZ 52/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **T.P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 grudnia 2017 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego II Wydziału Karnego

Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt II AKo [...]

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

w sprawie prawomocnie zakończonej

wyrokiem Sądu Okręgowego w S.

z dnia 12 sierpnia 2014 r., sygn. akt IV Ka [...]

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 20 października 2017 r. odmówiono przyjęcia wniosku T.P. o wznowienie postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 sierpnia 2014 r., sygn. akt IV Ka [...]. Podstawą odmowy przyjęcia było nieuzupełnienie przez skazanego braku formalnego, polegającego na niedopełnieniu wymogu tzw. „przymusu adwokackiego”, a zatem sporządzenia i podpisania wniosku przez adwokata lub radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.), w sytuacji, gdy wyznaczony uprzednio obrońca z urzędu adw. J.S. poinformował, iż nie stwierdził podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie

postępowania (k. 54). Wezwany do usunięcia braku formalnego skazany, w określonym terminie, braku tego nie usunął.

W zażaleniu skazany zwrócił uwagę na złożony w dniu 30 sierpnia 2017 r. wniosek o zwolnienie go od opłaty za wniesienie wniosku, co w ocenie skarżącego czyni zaskarżone zarządzenie niezasadnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne. Argumentacja skazanego zawarta w uzasadnieniu zażalenia, w obecnym układzie faktyczno-prawnym tej sprawy, nie ma znaczenia dla oceny zasadności zaskarżonego zarządzenia. Zagadnienie uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania ma bowiem charakter wtórny; aktualizowało by się ono dopiero wówczas, gdyby wniosek o wznowienie spełniał warunek formalny z art. 545 § 2 k.p.k. Nie ma bowiem potrzeby uiszczenia opłaty od wniosku, czy procedowanie w przedmiocie zwolnienia od uiszczenia tej opłaty, gdy podstawowy warunek formalny pisma wszczynającego postępowanie wznowieniowe, jakim jest wniosek, jest niespełniony.

Przepisy procedury karnej nie dopuszczają żadnego odstępstwa od ustanowionego w art. 545 § 2 k.p.k. wymogu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata lub radcę prawnego. Przymus adwokacko-radcowski ma zatem charakter bezwzględny. Skoro zatem wyznaczony w tej sprawie z urzędu, obrońca adw. J.S. po przeanalizowaniu sprawy złożył opinię, z której wynika, że nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a skazany nie ustanowił obrońcy z wyboru, który w jego imieniu ewentualnie sporządziłby i podpisał ów wniosek o wznowienie, do czego skazany został wezwany zarządzeniem z dnia 18 września 2017 r. (doręczonym w dniu 27 września 2017 r. k.56, 63), to konieczne stało się wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania. W tej sytuacji zarządzenie jest trafne i wydane zgodnie z przepisami prawa procesowego, co zażalenie czyni chybionym.

Z tych powodów orzeczono, jak w sentencji.